

Sygn. akt III KK 27/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puskarski

SSN Dorota Rysińska (sprawozdawca)

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie **J. S.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 14 marca 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w T.

z dnia 3 listopada 2011 r.

1. uchyla wyrok w zaskarżonej części dotyczącej orzeczenia obowiązku naprawienia szkody na rzecz M. B.;

2. wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 3 listopada 2012 r. J. S. został skazany za trzy pozostające w ciągu przestępstwa, zakwalifikowane na podstawie art. 279 § 1 k.k., popełnione na szkodę: S. S. (I.), M. B. (II.) i B. W. (IV.), oraz za przestępstwo opisane w art. 278 § 1 k.k., popełnione na szkodę P. W. (III.). Za przestępstwa te, na podstawie art. 86 § 1 i art. 91 § 2 k.k., wymierzono

oskarżonemu łączne kary: pozbawienia wolności – w rozmiarze roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, i grzywny – w rozmiarze 30 stawek po 20 zł każda, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności zostało oskarżonemu warunkowo zawieszona na okres 5 lat próby z oddaniem go pod dozór kuratora sądowego. Jednocześnie (w pkt. VI wyroku) Sąd Rejonowy, na podstawie art. 46 § 1 k.k., zobowiązał J. S. do naprawienia szkody, poprzez wpłatę na rzecz: 1) M. B. kwoty 600 zł oraz 2) B. W. kwoty 4.690 zł.

Powyższy wyrok uprawomocnił się bez jego zaskarżenia.

Obecnie wyrok ten, w części dotyczącej pkt. VI ppkt. 1., zaskarżył Prokurator Generalny kasacją wniesioną na korzyść J. S. Zarzucił w niej *„rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 46 § 1 k.k., polegające na zobowiązaniu oskarżonego J. S. w pkt. VI ppkt. 1 wyroku do naprawienia szkody poprzez wpłatę na rzecz M. B. kwoty 600 zł, podczas gdy zabrane w celu przywłaszczenia na szkodę tego pokrzywdzonego mienie zostało w całości odzyskane i przekazane pokrzywdzonemu”*. Na tak sformułowanej podstawie autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt. VI ppkt. 1.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, choć można zauważyć, że podniesiona w zarzucie obraza prawa materialnego, do której w istocie doszło, była efektem uchybień procesowych, dostrzeżonych dopiero w uzasadnieniu kasacji.

Wyrok w odniesieniu do J. S. zapadł w trybie określonym w art. 387 § 1 i 2 k.p.k. Prokurator przystał na wniosek oskarżonego o dobrowolne poddanie się karze – wymierzonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, i złożył szczegółową propozycję co do wymiaru kar jednostkowych i kar łącznych, a nadto – tylko w sposób ogólny – co do zobowiązania oskarżonego do naprawienia szkody na mocy art. 46 § 1 k.k. Stanowisko to zaakceptował oskarżony (pokrzywdzeni nie byli obecni na rozprawie), a Sąd Rejonowy przedłożony wniosek uwzględnił. Orzekając jednak, zgodnie z tym wnioskiem, w przedmiocie zobowiązania oskarżonego do naprawienia szkody, uchybił wynikającemu z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. wymogowi dokładnego sprawdzenia, w jakim zakresie owa szkoda – a w istocie szkody wynikające z popełnienia czterech przestępstw, z pokrzywdzeniem czterech osób – nie została naprawiona. W efekcie powyższego, jak trafnie podnosi w uzasadnieniu skargi Prokurator Generalny, pominął Sąd Rejonowy treść zeznań

pokrzywdzonego M. B. (k. 79 – 81) oraz treść protokołu oględzin (k. 90-91), z których to dowodów wynikało, że szkoda wyrządzona przestępstwem opisanym w pkt. II została naprawiona w całości, ponieważ będące przedmiotem zaboru przedmioty zostały odnalezione w pobliżu miejsca kradzieży z włamaniem i od razu zwrócone pokrzywdzonemu. Nie zauważył Sąd Rejonowy z kolei, co autor kasacji sygnalizuje w jej uzasadnieniu (wskazując na art. 524 § 3 k.p.k. – jako przeszkodę zaskarżenia w tej części wyroku na niekorzyść oskarżonego), że jedynie w części została naprawiona szkoda wyrządzona pokrzywdzonemu P. W. przestępstwem opisanym w pkt. III.

W świetle przedstawionych okoliczności należy przyznać rację Prokuratorowi Generalnemu, że zaskarżone rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w sposób rażąco naruszyło wskazany w kasacji przepis prawa materialnego. Obowiązek naprawienia szkody, przewidziany w unormowaniu art. 46 § 1 k.k., odnosi się bowiem tylko do szkody realnie wyrządzonej, a więc takiej, której nie naprawiono (w całości lub w części). W sytuacji, gdy – pomimo braku szkody po stronie pokrzywdzonego M. B. – Sąd Rejonowy orzekł o obowiązku jej naprawienia, pozostawało stwierdzić, że orzeczenie to podlega uchyleniu, bez potrzeby wydawania rozstrzygnięcia następczego.

Z tych zatem powodów Sąd Najwyższy uwzględnił kasację w trybie określonym przepisem art. 535 § 5 k.p.k.